

Forfatter: Rosenørn, Ingeborg Christiane

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1840-12-31)

Citation: Rosenørn, Ingeborg Christiane: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1840-12-31)", i *Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn*, C A. Reitzels Forlag., s. 13. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987843-000-shoot-L0019878430000008.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nørholm, 31te Decbr. 1840.

Kjære Professor Ingemann!

Inden det gamle Aars sidste Øieblikke nedsynke „i Timeligheds Grav“ — maa jeg endnu engang bringe Dem min hjerteligste Tak for hver Glæde, Trøst og Opmuntring De med saa meget Venkab har skjænket mig i dets forgangne Dage, deriblandt ikke mindst for Deres nyligen modtagne venlige Brev. Jnderligen glædede De mig ved den saa længe forønskede gode Tidende det indeholdt om Deres dyrebare Lucies begyndte Bedring. Give Gud i sin uendelige Godhed, at denne lykkeligen begyndte Bedring maatte tiltage og vorigen befæstes i de kommende Dage! Et bedre Nytaarsønske kan jeg ikke bringe Dem; men som Ledsagere vilde jeg gjerne medsende et par ikke heller uinteressante Bi-Ønsker: nemlig om en ret heldig Ansættelse for Dem i Kjøbenhavn, med fornødent litterairt Otium, for at De med Lyst og uden Forstyrrelse kunde lytte til Begeistringens Indskydelser, hvad enten disse skulle lede Deres Digterblik til Grønlands iisklædte Fjelde, eller Palmelundene i Østerlide.

At det poetiske Stof stedse mere maa savnes i vort politiserende og oeconomiserende Nord, kan jeg levende føle; men for Digteren staaer jo hele Verden åben, og hans Synskreds indsluttes ikke engang indenfor vor lille Jordplanets taagebegrænsede Sphære. Det har De beviist os i begge Deres sidste Programmer^{*)}. I det jeg ønsker Dem Ansættelse i Kjøbenhavn, kjære Ven! har jeg tillige besvaret den lille usynlige Augur som har spaaet om min Tilbageflytning til Sorøe. En Flytning ers. 14 mig en uhyggelig Forestilling: kunde jeg have blevet i Sorøe, dengang jeg nødtes til at flytte derfra, saa var jeg vel forblevet der til Slutningen af min jordiske Pilgrimsvandring. Men siden min Ansættelse ved Asylet, hvor jeg bilder mig ind at kunde gjøre nogen Nytte, om Gud vil forunde mig sin Bistand, troer jeg at have en Grund til at beholde mit Hjem i Sølvgaden. Forresten vide vi kun lidet hvad Tiden vil bringe; paa Aarets første Dag 1840, vilde jeg ikke have troet at jeg skulde tilbringe dens sidste her, i Vesterhavets brummende Nærhed . . .

Hvor jeg beklager Dem for den langvarige Director-Værdighed! Og jeg beklager os Andre med, som derover maa savne hvad Deres Muse ellers vilde skjænke os. Maatte dog det Gode vindes, at Ritual-Sagen ved Waages Bistand førtes til et lykkeligt, fredbringende Resultat. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke saa ganske kan sætte mig ind i de subtilere theologiske Spørgsmaal, at jeg kan sinde Anstød i de foreslagne Forandringer; men vel kan jeg føle det som en Ubillighed mod de Præster, der som Fenger siger, stedse mere have fetaet den gamle Alterbog kjær, at de skulde nødes til at bruge en ny. Hvorfor skulde det ikke kunde tillades de Præster som ønskede det, at beholde den gamle Alterbog i deres Levetid? — Det er dog vist i Almindelighed mere Præsterne end Menighederne der kunne have Indvendinger i denne Henseende.

Til vedvarende venligt Minde anbefaler sig
Deres taknemlig hengivne
C. v. Rosenørn.